

5. În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 4: din dreptul derivat european, de exemplu Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni ⁽⁵⁾ sau Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni sau A șasea directivă 82/891/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1982 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni ⁽⁶⁾ se pot deduce principiile privind tratamentul sub aspectul conflictului de legi, în special dacă trebuie aplicat dreptul național al statului societății absorbite în afara acestui stat sau dreptul național al societății absorbante sau dacă normele care reglementează conflictul de legi prevăd libertatea de a alege dreptul național material aplicabil?
6. Articolul 15 din A treia directivă 78/855/CEE a Consiliului din 9 octombrie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni trebuie interpretat în sensul că în situația unei fuziuni transfrontaliere, în raport cu deținătorul altor titluri de valoare decât acțiuni, care conferă drepturi speciale, în special în cazul titlurilor de creanță subordonate, emitentul are dreptul înceteze raportul juridic și să protejeze beneficiarii?
7. Aplicarea articolului 15 din Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni ar conduce la aceeași concluzie?

⁽¹⁾ 80/934/CEE: Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, deschisă spre semnare la Roma la 19 iunie 1980 (JO 1980, L 266, p. 1, JO 2007, L 347, p. 3).

⁽²⁾ JO L 295, p. 36, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 42.

⁽³⁾ JO L 110, p. 1.

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, p. 6).

⁽⁵⁾ JO L 310, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 107.

⁽⁶⁾ JO L 378, p. 47, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 50.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht München I (Germania) la 3 noiembrie 2014 –
Tobias Mc Fadden/Sony Music Entertainment Germany GmbH**

(Cauza C-484/14)

(2015/C 046/25)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht München I

Părțile din procedura principală

Reclamant: Tobias Mc Fadden

Pârâtă: Sony Music Entertainment Germany GmbH

Întrebările preliminare

1) Prima întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) ⁽¹⁾, coroborat cu articolul 2 litera (a) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) și coroborat cu articolul 1 punctul (2) din Directiva 98/34/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE ⁽²⁾, trebuie interpretat în sensul că expresia „în mod normal în scopul obținerii unei remunerații” înseamnă că instanța națională trebuie să constate

- (a) dacă persoana implicată în mod concret, care invocă calitatea de furnizor de servicii, furnizează acest serviciu concret în mod normal în scopul obținerii unei remunerații,

sau

- (b) dacă există pe piață furnizori de serviciu sau de servicii similare în scopul obținerii unei remunerații,

sau

- (c) dacă majoritatea acestor servicii sau a unor servicii similare se furnizează în scopul obținerii unei remunerații?

2) A doua întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că expresia „furnizarea accesului la rețeaua de comunicații” înseamnă că pentru ca o furnizare de acces să fie conformă cu directiva este suficient să se faciliteze efectiv accesul la o rețea de comunicații (de exemplu internet)?

3) A treia întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”), coroborat cu articolul 2 litera (b) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că pentru a realiza o „furnizare” în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) este suficient să se pună la dispoziție efectiv un serviciu al societății informaționale, în speță prin punerea la dispoziție a unei rețele WLAN deschise sau este necesară de exemplu și o „promovare”?

4) A patra întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că expresia „să nu fie responsabil pentru informațiile transmise” înseamnă că, în principiu sunt excluse orice eventuale acțiuni în încetare, în despăgubire, de plată a cheltuielilor privind punerea în întârziere și a cheltuielilor de judecată în urma unei încălcări a dreptului de autor, formulate de persoana interesată împotriva furnizorului accesului la rețea sau, în orice caz, acestea sunt excluse în cazul unei prime încălcări a drepturilor de autor?

5) A cincea întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză coroborat cu articolul 12 alineatul (3) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei proceduri împotriva furnizorului accesului, statele membre nu pot permite instanței naționale să emită un ordin, potrivit căruia acesta trebuie să se abțină pe viitor să faciliteze unor terți, prin intermediul unei conexiuni concrete la internet, punerea la dispoziție a unei anumite opere protejate de dreptul de autor prin intermediul unor platforme de schimb pe internet, astfel încât această operă să poată fi accesată prin mijloace electronice?

6) A șasea întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că în împrejurările din procedura principală, dispoziția prevăzută la articolul 14 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/31/CE trebuie aplicată în mod corespunzător în cazul unei acțiuni în încetare?

7) A șaptea întrebare:

Articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”), coroborat cu articolul 2 litera (b) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că cerințele privind un furnizor de servicii se limitează la aspectul că furnizorul de servicii este orice persoană fizică sau juridică furnizoare de servicii ale societății informaționale?

8) A opta întrebare:

În cazul unui răspuns negativ la a șaptea întrebare, ce cerințe suplimentare trebuie impuse unui furnizor de servicii în cadrul interpretării articolului 2 litera (b) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”)?

9) A noua întrebare:

(a) Având în vedere protecția dreptului fundamental al proprietății intelectuale, care rezultă din dreptul de proprietate [articolul 17 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene], precum și reglementările privind protecția proprietății intelectuale, în special a drepturilor de autor, prevăzute în următoarele directive:

- Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională și
- Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală,

precum și având în vedere libertatea de informare și dreptul fundamental privind libertatea de a desfășura o activitate economică (articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene), articolul 12 alineatul (1) prima teză din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei hotărâri a instanței naționale privind o acțiune pe fond, prin care furnizorul de acces este obligat, sub sancțiuni pecuniare, să se abțină pe viitor să faciliteze unor terți să pună la dispoziție o anumită operă protejată de dreptul de autor sau părți din aceasta, pe o platformă de schimb, prin intermediul unei anumite conexiuni la internet, lăsându-i-se astfel furnizorului de acces posibilitatea de a alege măsurile tehnice concrete pe care să le adopte pentru a se conforma respectivei dispoziții?

(b) Aceasta se aplică și în cazul în care furnizorul de acces se poate conforma efectiv interdicției instituite prin hotărârea judecătorească numai prin închiderea conexiunii la internet sau prin protejarea conexiunii prin parolă sau prin verificarea dacă prin respectiva comunicație se retransmite, în mod ilegal, opera protejată de dreptul de autor, atunci când acest aspect este stabilit de la început și nu reiese numai în cadrul procedurii de executare silită sau de sancționare?

⁽¹⁾ JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257

⁽²⁾ Directiva 98/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iulie 1998 de modificare a Directivei 98/34/CE de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO L 217, p. 18, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 282)